

บทที่ 11

เอฟ สกอต ฟิทซ์เจอร์รัลด์ (F. Scott Fitzgerald)

(ค.ศ. 1896-1940)

ฟิทซ์เจอร์รัลด์ เป็นบุตรชายคนโตของครอบครัวที่มีอันจะกิน เกิดที่เมือง เซนต์พอล (St. Paul) มณฑลมินนิโซตา ชื่อเต็มคือ ฟรานซิส สกอต ที ฟิทซ์เจอร์รัลด์ บิดาเป็นสมาชิกสภาร่างกฎหมายและเจ้าของที่ดินทางใต้ตั้งแต่สมัยอาณานิคม มารดาเป็นบุตรสาวของครอบครัวมั่งคั่งชาวไอริช ต่อมาบิดามารดาต้องประสบกับปัญหาเงินทอง เพราะการค่าซาคทุน จึงทำให้ต้องย้ายที่อยู่บ่อย ๆ อายุ 13 ปี ฟิทซ์เจอร์รัลด์ เข้าโรงเรียนประจำที่นิวเจอร์ซีย์ โดยเข้ารับเป็นผู้ออกค่าเล่าเรียนให้ 2 ปีต่อมาคือในปี ค.ศ. 1913 ฟิทซ์เจอร์รัลด์ได้เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน (Princeton) ช่วงชีวิตของการเป็นนักศึกษา ฟิทซ์เจอร์รัลด์ได้ร่วมเขียนบทละคร เล่น ๆ และยังสามารถเขียนลงในวารสารวรรณคดีของมหาวิทยาลัยหลายฉบับ ทำให้เขาได้รู้จักกับปัญญาชนหลายคน เช่น ศาสตราจารย์ คริสเตียน กอส (Professor Christian Gauss), เอ็ดมันด์ วินสัน (Edmund Wilson) และ จอห์น พีล บิชอป (John Peale Bishop) บิชอปต่อมาได้กลายเป็นนักวิจารณ์และกวีที่มีชื่อเสียง และมีส่วนผลักดันให้ฟิทซ์เจอร์รัลด์อยากจะเป็นนักเขียน ผลจากการทำกิจกรรมมากเกินไป และสุขภาพไม่ดีทำให้ฟิทซ์เจอร์รัลด์ต้องออกจากมหาวิทยาลัยในปี ค.ศ. 1917 และถูกเกณฑ์เป็นทหาร ถึงแม้จะออกจากมหาวิทยาลัยมานาน ฟิทซ์เจอร์รัลด์ก็ยังคงติดต่อกับสมาคมศิษย์เก่าอยู่เสมอ

แม้จะเข้าประจำการเป็นทหารตำแหน่งร้อยโท (second lieutenant) แต่ฟิทซ์เจอร์รัลด์ก็เคยไปรบต่างแดนเลย เวลาส่วนใหญ่จะฝึกซ้อมมากกว่า ต่อมาเมื่อเขาไปประจำการที่แคมป์เชอริตัน (Camp Sheridan) ในอัลลาบามา (Alabama) ฟิทซ์เจอร์รัลด์ได้พบกับ เซลดา แซย์ (Zelda Sayre) ทั้งคู่ได้ตกลงหมั้นกันไว้ เซลดาจึงได้ว่าเป็นคนสวยแต่ชอบความฟุ้งเฟ้อและชอบอยู่ในความเพ้อฝัน เมื่อฟิทซ์เจอร์รัลด์ปลดประจำการในปี ค.ศ. 1919 เขาได้เดินทางไปนิวยอร์กด้วยความหวังจะสร้างตัว แต่การณ์ก็มีได้

เป็นไปคามที่เขาคิด เพราะฟิธ เจอร์ลหาเงินได้น้อยกว่าที่หวังโดย เขาทำงานในบริษัทโฆษณา ในช่วงนี้เอง เซลคาได้ถอนพนักกับฟิธ เจอร์ล ฟิธ เจอร์ลจึงลาออกจากงานกลับไปเมือง เซนต์ พอล และเขียนนวนิยายเรื่อง The Romantic Egoist ให้จบซึ่งเขาเริ่มไว้ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยและเขียนต่อมาเรื่อย ๆ แม้ในระหว่างประจำการเป็นทหาร ในปี ค.ศ. 1920 ฟิธ เจอร์ลได้ตีพิมพ์ This Side of Paradise ซึ่งขายได้ถึง 40,000 ฉบับ ในปีแรก เล่าทำให้ฟิธ เจอร์ลร่ำรวยขึ้นมาและได้แต่งงานกับเซลคาในปีนี้เอง

ฟิธ เจอร์ลและภรรยาใช้ชีวิตอย่างหรูหราและฟุ่มเฟือยในเมือง เซนต์ พอล ที่ นิวยอร์กซิตี (New York City) และที่ลอง ไอแลนด์ (Long Island) ในช่วงนี้เขา ได้ตีพิมพ์เรื่องสั้นอีก 2 เรื่องคือ "Flappers and Philosophers" (1921) และ "Tales of the Jazz Age" (1922) และนวนิยายอีก 1 เรื่อง นับเป็นเรื่องที่ 2 คือ จาก This Side of Paradise คือ The Beautiful and Damned (1922) ในปี ค.ศ. 1924 ครอบครัวฟิธ เจอร์ลได้เดินทางไปยุโรปและพำนักที่นั่นโดยเฉพาะที่ปารีส และริเวียร่าเป็นเวลา 2 ปีครึ่ง ที่ยุโรปนี้เอง เขาได้พบกับนักเขียนในกลุ่ม "Lost Generation" เช่น เฮมมิงเวย์, เกอร์ทรูด สไตน์ และเอ็ชรา พาวนค์ ในปี ค.ศ. 1925 ฟิธ เจอร์ลได้ตีพิมพ์ The Great Gatsby และในปี ค.ศ. 1926 เขาได้ตีพิมพ์ All the Sad Young Men

ในช่วงปี ค.ศ. 1920 - 1939 ฟิธ เจอร์ลมักจะเขียนเพื่อเงินเท่านั้น ทำให้ผลงานของเขาตกต่ำลงเรื่อย ๆ และที่สำคัญคือในช่วงปี ค.ศ. 1930 - 1939 ฟิธ เจอร์ล ได้กลายเป็นคนติดเหล้า กล่าวกันว่าฟิธ เจอร์ลจะเขียนหนังสือใดก็เฉพาะเวลาเผลอเท่านั้น ในปี ค.ศ. 1926 ฟิธ เจอร์ลและครอบครัวได้เดินทางกลับอเมริกาโดยแวะที่ ฮอลลิวู้ดก่อนเพราะฟิธ เจอร์ลจะต้อง เขียนบทภาพยนตร์ให้กับบริษัทหนึ่ง หลังจากนั้น ฟิธ เจอร์ล เซลคา และสกอตตี (Scottie) ซึ่งเป็นลูกสาวได้ตั้งรกรากใกล้กับวิลมิงตัน (Wilmington) ในเดลาแวร์ (Delaware) ในช่วงนี้เองครอบครัวฟิธ เจอร์ลได้

ประสบกับปัญหาครอบครัวคือตัวพิตซ์เจอร์ลเองคิดเหล่า ภรรยาเริ่มเป็นโรคประสาท (และในที่สุดเธอต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล) ในปี ค.ศ. 1930 ครอบครัวนี้ก็กลับไปยุโรป และกลับมาอเมริกาอีกครั้งในปี ค.ศ. 1931 โดยอยู่ที่นิวยอร์ก เหตุผลที่พิตซ์เจอร์ลพำนักที่นิวยอร์ก เพราะใกล้กับโรงพยาบาลที่เซลคาเข้ารับการรักษา

ปี ค.ศ. 1934 พิตซ์เจอร์ลได้ตีพิมพ์ Tender is the Night ในปี ค.ศ. 1937 ภัยความต้องการเงินเพื่อยังชีพพิตซ์เจอร์ลได้หันมาเขียนบทภาพยนตร์ในฮอลลีวูดซึ่งทำให้ฐานะการเงินของเขาดีขึ้น พิตซ์เจอร์ลเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1940 ภัยโรคหัวใจวายที่ฮอลลีวูด ใน ลอส แองเจลีส ภัยอายุเพียง 44 ปี โดยยังคงนวนิยายที่ยังเขียนไม่จบไว้ 1 เรื่อง คือ The Last Tycoon อาจกล่าวได้ว่าพิตซ์เจอร์ลเป็นนักเขียนที่หาเงินได้มาก แต่เมื่อถึงช่วงสุดท้ายของชีวิตเขากลับไม่มีเงินเหลือเลย

สกอต พิตซ์เจอร์ล ในฐานะนักเขียนในกลุ่ม "Lost Generation"

ยุคนี้เป็นยุคช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 จนถึงช่วงเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก (The Great Depression) ยุคนี้นอกจากจะเรียกว่า "The Jazz Age" แล้วอาจจะเรียกว่า "Wastland" (ยุคเสื่อม) ผลงานของสกอต พิตซ์เจอร์ลกล่าวได้ว่าเป็นเสมือนบันทึกข้อมูลของยุคนี้ (record of an age) โดยมีตัวสกอต พิตซ์เจอร์ล เป็นกระบอกเสียง โดยเขามีความสามารถที่จะบรรยายถึงคนรุ่นใหม่ (flappers) ชายชอบสนุก (playboys) นักเขียน (authors) และผู้หญิงประสาท ๆ (neurotic women) ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้เขายังบรรยายสภาพสังคมในช่วงหลังสงครามโลกซึ่งเต็มไปด้วยการรบกวนบ้านช่องที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย คนครึ่งแจ๊สกลายเป็นที่นิยมพร้อมกับการเล่นอย่างสนุกสนานของคนรุ่นใหม่ที่ยุคนี้มีใครจะต้องเป็นคนเรียบร้อยตลอดเวลา แต่ผู้หญิงรุ่นนี้จะมีสุขุมหรือคึกคะนอง คักคะนองที่เรียกว่าทรงبوب คนเหล่านี้จะชอบเที่ยวกลางคืน ใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานและใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย

กล่าวได้ว่าฟิธเจอร์สันมีใจรักเขียนในแนวธรรมชาตินิยมที่เด่นชัด เพราะในผลงานส่วนใหญ่เขามักจะให้ความสำคัญที่แท้จริงแก่ผู้ใช้คำแลบทั้งหมด ฟิธเจอร์สันมักจะให้ความสำคัญของกลุ่มชนชั้นสูงที่ชีวิตเต็มไปด้วยความสนุกสนาน แม้เขาจะแสดงให้เห็นว่าชนกลุ่มนี้มักจะมีสมองคั้น ๆ แต่เขาก็ยังมีความเห็นอกเห็นใจชนกลุ่มนี้ นอกจากนี้ฟิธเจอร์สันมักจะแทรกลักษณะโรแมนติกลงในผลงานของเขาด้วย และในฉากรักเขาจะบรรยายโดยผ่านอารมณ์ความรู้สึก (spiritual way) มากกว่าทางร่างกาย (physical sense) จะสังเกตได้ว่าในฉากเหล่านี้มักจะไม่ทำอะไรมากไปกว่าการรุมพิศ

ผลงานของ เอฟ สกอต ฟิธเจอร์สัน

This Side of Paradise (1920)

"Flappers and Philosophers" (1921)

"Tales of the Jazz Age" (1922)

The Beautiful and Damned (1922)

The Great Gatsby (1925)

All the Sad Young Men (1926)

Tender is the Night (1934)

Taps at Reveille (1935) เป็นหนังสือรวมนวนิยายขนาดสั้น

The Last Tycoon (1941) นวนิยายที่ยังเขียนไม่จบ

The Crack-Up (1945) เป็นหนังสือรวมความเรียงและเบ็ดเตล็ด แก้อ้อและรวบรวมโดย เออมนัน วิลสัน

TENDER IS THE NIGHT

(1934)

ฟิตซ์ เจอร์รัลมีความเชื่อว่านวนิยายของเขา เรื่องนี้จะ เป็นผลงานชิ้นเอก ถึงแม้ว่าเขาได้เขียนจดหมายถึงตัวแทนของเขาว่า นวนิยายเล่มนี้จะ เป็นงานที่ออกเยี่ยมและเมื่อไรก็ตามที่นวนิยายเรื่องนี้ตีพิมพ์ออกมา เขาจะกลายเป็นนักเขียนนวนิยายที่ดีที่สุดชาวอเมริกัน

"The book is wonderful - I honestly think that when it's published I shall be the best American novelist (which isn't saying a lot) ..."¹

แต่นักวิจารณ์ส่วนใหญ่มิได้เห็นคล้อยตามฟิตซ์ เจอร์รัล เพราะส่วนมากจะเห็นว่า นวนิยายเรื่อง The Great Gatsby ที่ว่า ฟิตซ์ เจอร์รัล เริ่มเขียนนวนิยายเรื่องนี้ในฤดูร้อนปี ค.ศ. 1925 เมื่ออยู่ในอิตาลีและฝรั่งเศส ในช่วงนี้เอง เขาได้คลุกคลีอยู่กับนักเขียนศิลปินและคาราภาพยนตร์ที่พำนักในปารีสโดยเฉพาะที่ริเวียร่า (Riviera) ทำให้ฟิตซ์ เจอร์รัลได้เรียนรู้ถึงประสบการณ์ของคนอเมริกันที่ทิ้งถิ่นฐานมาอยู่ต่างประเทศ (expatriate) ขณะที่ฟิตซ์ เจอร์รัลและครอบครัวอยู่ที่ริเวียร่านี้ต่างใช้เงินอย่างสุรุ่ยสุร่าย ไม่ว่าจะเป็นการอยู่อย่างหรูหราฟุ่มเฟือยและมักจะเดินทางไปมาระหว่างกรุงโรมกับออฟริกาเหนือ จึงทำให้เงินทองของฟิตซ์ เจอร์รัลหมดไปอย่างรวดเร็ว ฟิตซ์ เจอร์รัลได้เริ่มเขียนนวนิยายเรื่องนี้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1925 แรกเริ่มตีพิมพ์เป็นตอน ๆ ใน Scribner's Magazine ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนเมษายน ค.ศ. 1934 มาตีพิมพ์รวมเล่มในเดือนเมษายน ค.ศ. 1934 ในช่วง 9 ปีนี้ฟิตซ์ เจอร์รัลได้เปลี่ยนแปลงสารัตถะหลายครั้ง ดังเช่น ครั้งแรกเขาวางโครงเรื่องว่าเป็นเรื่องของ เทคนิคเขียนหนุ่มชาวอเมริกันที่ทำงานให้กับบริษัทภาพยนตร์ต้องฆ่าแม่ตัวเอง ต่อมา

¹ quoted in Kathleen Parkinson, F. Scott Fitzgerald : Tender is the Night, A Critical Study (New York, 1986), p. 11.

เขาก็ได้เปลี่ยนโครงเรื่องใหม่ให้เป็นเรื่องของสามภรรยากับการภาพยนตร์ เค้าโครงเรื่องจริง ๆ พิตซ์เจอร์สได้เมื่อปี ค.ศ. 1932 ว่ากันตามจริงแล้วพิตซ์เจอร์สเริ่มมีปัญหาครอนคริวมาเรื่อย ๆ เนื่องจากเขลคาเริ่มเป็นโรคประสาท ทำให้พิตซ์เจอร์สต้องพยายามเขียนหนังสือลงในวารสารต่าง ๆ จำนวนมากเพราะต้องการเงินมารักษาเขลคา ผู้อ่านจะสังเกตุได้ว่าพิตซ์เจอร์สมักจะสอดแทรกชีวิตของเขาลงในเรื่อง Tender is the Night ควบ เมื่อเรื่องนี้ออกสู่ตลาดพิตซ์เจอร์สรู้สึกผิดหวังมาก เพราะการฉ้อโกงได้เป็นไปตามที่เขาหวังไว้ พิตซ์เจอร์สได้พยายามหาเหตุผลมาอธิบายว่าการที่นวนิยายเรื่องนี้ไม่เป็นที่ชื่นชอบในหมู่นักอ่านและนักวิจารณ์เพราะการใช้เทคนิคย้อนอดีต (flashback) เพราะทำให้คนอ่านสับสน เช่น พิตซ์เจอร์สใส่เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตการแต่งงานของคิคค์ (Dick) กับนิโคล (Nicole) อย่างละเอียด

ครั้งแรกพิตซ์เจอร์สจะตั้งชื่อนวนิยายเรื่องนี้ว่า The Drunkard's Holiday ซึ่งหมายถึงการเป็นโรคพิษสุรา เรื่องรั้งของคิคค์ ต่อมาพิตซ์เจอร์สได้ให้ชื่อใหม่ว่า Dr. Diver's Holiday ซึ่งแสดงว่าพิตซ์เจอร์สต้องการจะให้เห็นว่าคิคค์ต้องการจะเป็นนักจิตวิทยาที่ที่แค่นั้นที่สุดเขาก็ได้เปลี่ยนชื่อใหม่อีกครั้ง เป็น Tender is the Night โดยพิตซ์เจอร์สได้ชื่อนี้มาจากโคลงชื่อ "Ode to a Nightingale" ของ คีทส์ (Keats) โคลงบทนี้บรรยายถึงบ่ายวันหนึ่งในฤดูร้อนที่เค็มไปด้วยกลิ่นหอมอบอวนของดอกกุหลาบและเสียงร้องเพลงของนกไนติงเกล ลักษณะนี้ทำให้กวีเกิดความรู้สึกที่กล้าในธรรมชาติ แค่นั้นที่สุดกวีก็เข้าใจว่าความรู้สึกต่าง ๆ ของคนนั้นไม่สามารถอยู่ได้นานเพราะไม่มีสิ่งใดที่จะสามารถเป็นอมตะได้ กวีจึงจำต้องยอมรับความจริงว่าโลกเรานี้ยังมีความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมานและความตายซึ่งมนุษย์เราไม่มีทางจะหลุดพ้นวัฏจักรนี้ได้เลย เช่นเดียวกับในโคลงที่สุดท้ายเสียงเพลงของนกไนติงเกลก็ค่อย ๆ แผ่วเบาจนเงียบไปในที่สุด โดยทิ้งให้กวีงงอยู่กับประสบการณ์ของตนว่าเกิดขึ้นจริงหรือไม่ สำหรับในนวนิยายเรื่อง Tender is the Night ได้นำสารัตถะของโคลงบทนี้มาแทรกไว้แต่เปลี่ยนแปลงไปบ้างเล็กน้อย เช่น แทนที่จะเป็นเสียงเพลงของนกไนติงเกล พิตซ์เจอร์สได้ใช้เพลงของเด็ก ๆ แทนในการสร้างอารมณ์ให้กับตัวละคร เพราะ

ทำให้ตัวละครคือกิลด์ นีโคล และโรสแมรี นึกย้อนอดีตสมัยเยาว์วัยโดยเฉพาะใน Book I นับเป็นช่วงเวลาที่เราใช้ชีวิตที่เต็มไปด้วยความสุข (It is the tenderness of the night)¹

เนื้อเรื่องย่อ เหตุการณ์เกิดขึ้นที่เวียร่าในยุโรป จิตแพทย์หนุ่มชาวอเมริกัน ชื่อ ริชาร์ด ไคเวอร์ (Richard Diver) ได้พบกับ นีโคล วอร์เรน (Nicole Warren) คนไข้โรคจิตที่บางครั้งทำอะไรโดยไม่รู้ตัว (schizophrenia) ชาวอเมริกันที่สถานพักฟื้น ไคเวอร์ได้ตัดสินใจแต่งงานกับวอร์เรนและพยายามรักษาเธอ แต่ในที่สุดเขาก็ต้องยอมแพ้ ไคเวอร์ก็ตัดสินใจลาบออเมริกาไปอยู่ในเมืองเล็ก ๆ และชีวิตก็ตกต่ำลงเรื่อย ๆ ในที่สุดเขาก็เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง

วิจารณ์

1. พืชเจอร์ลได้ให้ภาพของสังคมในแง่ต่าง ๆ ดังนี้

1.1 Tender is the Night ได้บรรยายให้เห็นถึงสภาพหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งหลังจากสงครามโลกทำให้มนุษย์เสียบชีวิตจำนวนมากจนทำให้เห็นภาพว่าโลกเรานี้เป็นเสมือนหลุมศพขนาดใหญ่ ดังเช่น กิลด์ ไคเวอร์ ได้พาเพื่อน ๆ ไปเยี่ยมชม เมืองอาเมียง (Amiens)² ซึ่งเป็นเมืองที่เก็บสิ่งต่าง ๆ ไว้เป็นอนุสรณ์ของความเศร้าสลดอันเป็นผลมาจากสงครามโลก

"After they got in their car and started back toward Amiens. A thin warm rain was falling on the new scrubby woods and underbrush and they passed great funeral pyres of sorted duds, shells, bombs, grenades, and equipment, helmets, bayonets, gun stocks and rotten leather, abandoned six year in the ground.

¹Ibid., p. 90.

²เมืองอาเมียง เป็นเมืองที่อยู่ในฝรั่งเศสตอนเหนือ

And suddenly around a bind the white caps of a great sea of graves ..." (Book 1, pp. 68 - 69)

เมืองอาเมียงจึงเปรียบเสมือนเป็นหลุมศพขนาดใหญ่ของมนุษย์

1.2 ผลจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมทำให้บางคนร่ำรวยขึ้นอย่างมากมาย ดังเช่น
คาของนิโคล วอเรน ร่ำรวยขึ้นจากการผลิตเนื้อกระป๋องในชิคาโก และความมั่งคั่งนี้เองบาง
ครั้งทำให้ผู้ที่มีความมั่งคั่งกลายเป็นคนชั่วร้ายไปได้ ดังเช่น นิโคล วอเรน ได้พูดว่า

"And being well perhaps I've gone back to my true self -
I suppose my grandfather was a crook and I'm a crook by heritage,
so there we are." (Book III, p. 314)

1.3 หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 คนอเมริกันจำนวนมากได้อพยพถิ่นฐานไปอยู่ที่
ยุโรป คนเหล่านี้ส่วนมากจะใช้ชีวิตไปวัน ๆ ใจจ่ายเงินอย่างหุนเพื่อ ๆ กิคค์และนิโคล เป็น
ตัวอย่างของคนเหล่านี้ โดยทั้งคู่ได้รับการขนานนามว่าเป็นชนชั้นสูงอเมริกัน

"Mckisco's contacts with the princely classes in
America had impressed upon him their uncertain and fumbling
snobbery ..." (Book 1, p. 45)

1.4 ในช่วงปี ค.ศ. 1920 - 1929 ได้รับการขนานนามว่าเป็น "The Jazz
Age" ถึงแม้โลกกล่าวมาแล้ว โดยเหตุผลหนึ่งคือเพลงแจ๊สได้กลายเป็นเพลงฮิต ใน Tender
is the Night ผู้อ่านจะได้พบเพลงแจ๊สที่ฮิตในช่วงนี้ ดังเช่น "Why Do They Call
Them Babies?" "I'm Glad I Can Make You Cry", "Wait Till the Cows
Come Home", "Good-by, Alexander (Book II, pp. 150-151)

2. ใน Tender is the Night พิตซ์เจอร์ไรต์ให้ตัวละครที่สำคัญ 3 ตัว เป็นคนบรรยายเหตุการณ์ในสำนักตามลักษณะของตัวละครเอง ตัวละคร 3 ตัวนี้คือ คิคค์, นิโคล และโรสแมรี และในขณะที่ผู้อ่านมักจะไต่ถามถึงความรู้สึกของผู้แต่งแทรกเป็นระยะ ๆ

ใน Book I ผู้อ่านไต่ถามเหตุการณ์ตามการบรรยายของโรสแมรีซึ่งยังเยาว์ ไร้ประสบการณ์และร่าเริง จึงทำให้ภาพที่โรสแมรีบรรยายถึงผู้คนและการดำเนินชีวิตที่หาคิรีเวียร์สวยงามและมีเสน่ห์ในสายตาของเธอ โรสแมรีรู้สึกถึงในคนอเมริกันเหล่านี้คือ คิคค์, แอบบี นอร์ท (Abe North) และทอมมี่ บาร์บัน (Tommy Barban) เพราะคนเหล่านี้ไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ ที่เธอเคยพบในโรงถ่ายภาพยนตร์หรือในสถานการศึกษา โรสแมรีไต่ถามรักคิคค์ซึ่งมีได้เป็นโสด นิโคลทราบดีและรู้สึกเป็นห่วง เธอ

"With a little sign at the fact that he was already possessed" (Book 1, p. 28)

ในช่วงนี้เองที่พิตซ์เจอร์ไรต์แทรกความคิดเพื่อให้ผู้อ่านมองเห็นว่าโรสแมรียังเขลาเกินไปที่จะมองเห็นจุดนี้

"Her immature mind made no speculations upon the nature of their relation to each other, she was only concerned with their attitude toward herself - but she perceived the web of some pleasant inter - relation, which she expressed with the thought that they seemed to have a very good time."

(Book I, p. 27)

ภาพในสำนักของดิคค์ ไกรเวอร์ ส่วนมากแล้วภาพเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อดิคค์มีความรู้สึกโกรธจนไม่สามารถจะควบคุมสถานการณ์ได้ ไกรเวอร์เริ่มตั้งแต่ Book I บทที่ 20 เรื่อยไป สิ้นสุดลงเมื่อนิโคล เข้ารับหน้าที่แทน ถ้าเปรียบเทียบตัวละคร 3 ตัวนี้ผู้อ่านจะสามารถตัดสินตัวละครอื่น ๆ ได้ไกรยาอาศัยดิคค์เพราะดิคค์เป็นตัวละครที่มีสติปัญญาและมีคุณธรรมมากที่สุด ตัวอย่างความคึกคักนึ่งของดิคค์คือ เมื่อดิคค์และโรสแมรี่คุยกันถึงเรื่องผู้ชายคนหนึ่งถูกยิงตาย โรสแมรี่ได้เอ่ยถึงมารกา ช่วงนี้เองที่ดิคค์เริ่มปล่อยตัวให้อยู่ความคึกคักนึ่ง

" 'Sometimes I think I'm the most selfish person in the world.'

For the first time the mention of her mother annoyed rather than amused Dick. He wanted to sweep away her mother, remove the whole affair from the nursery footing upon which Rosemary persistently established it. But he realized that this impulse was a loss of control - what would become of Rosemary's urge toward him if, for even a moment, he relaxed. He saw, not without panic, that the affair was sliding to rest; it could not stand still, it must go on or go back; for the first time it occurred to him that Rosemary had her hand on the lever more authoritatively than he.

(Book I, pp. 96-97)

สำหรับนิโคล ไกรเวอร์ เริ่มแสดงความคึกคักนึ่งใน Book III ส่วนมากแล้วจะเป็นการวิเคราะห์สถานการณ์ตามความเข้าใจของตัวเธอเอง นิโคลมิได้มีลักษณะไร้อารมณ์ดังโรสแมรี่ ทั้งนี้ผู้อ่านจึงได้เห็นความแตกต่างระหว่างภาพในความคึกคักนึ่งของโรสแมรี่กับของ

นิโคล หมายความว่านวนิยายเรื่องนี้เริ่มต้นจากภาพในความคิดที่ชื่อ ๆ ไปสู่ความซับซ้อนในตอนจบ แม้ว่ามองผิวเผินนิโคลดูเหมือนจะคิดเกี่ยวกับเรื่องของตัวเอง แต่จริง ๆ แล้วเป็นเรื่องของคิกค์ เพราะนิโคลมักจะคอยดูความเป็นไปของคิกค์เสมอ เมื่อมาถึงจุดนี้ผู้อ่านจะได้ทราบภูมิหลังของชีวิตคู่ของคิกค์กับนิโคลว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่ได้เริ่มเปลี่ยนไป ชีวิตคู่เริ่มมีปัญหา

"The figures of Dick and herself, mutating (i.e. changing) , undefined, appears as spooks caught up into a fantastic dance. For months every word had seemed to have an overtone of some other meaning, soon to be resolved under circumstances that Dick would determine (Book III, pp. 300 - 301)

3. จากที่สำคัญในนวนิยายเรื่องนี้ที่สำคัญคือ ริเวียร่ากับสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งให้ภาพที่ตรงกันข้ามเพราะสวิตเซอร์แลนด์เป็นภูเขาครี ริเวียร่าเป็นหาค การที่พัซเซอร์จัดงใจให้ภาพความแตกต่างกัน เช่นนี้ เพื่อที่จะให้ผู้อ่านตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างคิกค์กับนิโคลด้วย เมื่อมองเพียงผิวเผินทั้งคู่จะรักกันมาก แต่จริง ๆ แล้วทั้งคู่มีความข้องการไม่เหมือนกัน อีกประการหนึ่งฉาก 2 แห่งนี้ได้ให้เห็นภาพของตัวละครที่พยายามหาจุดเป็นของตัวเอง เช่นคิกค์ ที่หากริเวียร่าทุกคนมีชีวิตอย่างวุ่นวายไร้จุดหมาย คิกค์ก็เช่นเดียวกัน จึงเท่ากับว่าริเวียร่าเป็นสัญลักษณ์ของความเสื่อมของคิกค์ ในขณะที่สวิตเซอร์แลนด์ คิกค์กลับประสบความสำเร็จในค้นหาชีวิตตัวเองใหม่มีความหมายขึ้น โดยคิกค์สามารถเขียนหนังสือจิตวิทยาชื่อ A Psychology for Psychiatrist สำเร็จในปี ค.ศ. 1925 (Book II, p. 182) เมื่อมาอยู่ที่สวิตเซอร์แลนด์ คิกค์จะสามารถมองเห็นการใช้ชีวิตอย่างไรประโยชน์ที่ริเวียร่าซึ่งทำให้เขาเสียเวลาไปอย่างน่าเสียดายและทำให้เขาสูญเสียความสามารถไปด้วย

"He felt a discrepancy between the growing luxury in which the Divers lived, and the need for display which apparently went along with it."

(Book II, p.182)

4. ตัวละครที่สำคัญ ๆ มีดังนี้

ดิคค์ ไคเวอร์ (Dick Diver)

แรกเริ่มผู้อ่านได้เห็นดิคค์เมื่อยัง เป็นนายแพทย์หนุ่มที่ประสบผลสำเร็จทาง คำนวณอาชีพถูกส่งไปทั่วยุโรป แม้ใคร ๆ จะมองว่าดิคค์ประสบผลสำเร็จแก่ตัวเขาเองกลับสงสัย ในความสามารถของตัวเอง โดยในคำหนึ่งกล่าวถึงความสามารถของตนจะสู้กับชาวยุโรปไม่ ได้ เพราะดิคค์มีความรู้สึกว่าเขาเองยังไม่เป็นผู้ใหญ่พอ เนื่องจากขาดประสบการณ์ แต่ทำให้ ดิคค์ขาดความสามารถในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งเรื่องชีวิตด้วย ดิคค์ไม่สามารถ บอกได้ว่าชีวิตของเขาควรจะเป็นอย่างไร เพราะเขามีภาพของชีวิตหลายแบบอย่าง

"Dick got up to Zurich on less Achilles' heels than would be required to equip a centipede, but with plenty - the illusions of eternal strength and health, and of the essential goodness of people; illusions of a nation, the lies of generations of frontier mothers who had to croon falsely, that there were no wolves outside the cabin door."

(Book II, p. 132)

กล่าวกันว่าความไร้เดียงสา (naivety) ของดิคค์เป็นคุณสมบัติของคนอเมริกัน ตั้งแต่เริ่มเข้ามาตั้งถิ่นฐานในอเมริกา เพราะการที่คนเหล่านี้ไม่มองถึงความลำบากที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจึงทำให้พวกเขาสามารถตั้งถิ่นฐานได้ ถ้าคนอเมริกันไม่มีคุณสมบัติที่พวกเขาจะมี

เต็มไปด้วยความกลัวและคืนแค้นก็จะไม่มีการกั๊กขึ้น

ดิคค์เป็นคนทีเล่นทีสุกในกลุ่มของคน เพราะดิคค์มีคุณสมบัติที่ผู้อื่นไม่มี กั๊ก เช่น อารมณ์ขัน

"Its faintest ramification had become hilarious, until whatever he said released a burst of laughter."

(Book I, p. 15)

เมื่อมาถึง Book II ผู้อ่านเริ่มเห็นว่าดิคค์เริ่มเปลี่ยนไปเพราะดิคค์เริ่มมีความเครียดมากขึ้น ที่เป็นเช่นนี้เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเข้ามาช่วยเงินของนิโกลไม่ว่าจะเป็นการหรือสิ่งบำรุงบำเรอความสุข นอกจากนี้ นิโกลยังพยายามครอบครองทั้งตัวเขาและความรู้สึกของเขาด้วย ทำให้ดิคค์เกิดความรู้สึกว่าเป็นการยากที่เขาจะคงเสแสร้งว่าเขามีชีวิตที่มีความสุข เพราะดิคค์จะทำอะไรก็หว่ากระแวงว่าจะเป็นการทำร้ายจิตใจของเธอ กั๊ก เช่น แม่แก่ดิคค์จะเล่นเพลง "Tea for Two" ยังไม่กล้าเพราะกลัวว่าเพลงนี้จะทำให้นิโกลนึกถึงโรสแมรี่และจะทำให้เธอไม่มีความสุข

"It was not so much fun. His work became confused with Nicole's problems; in addition, her income had increased so fast of late that it seemed to belittle his work. Also, for the purpose of her cure, he had for many years pretended to a rigid domesticity from which he was drifting away, and this pretense became more arduous in this effortless immobility, in which he was inevitably subjected to microscopic examination. When Dick could no longer play what he wanted to play on the piano, it was an indication that life was being refined down to a point. He stayed in the big room a

long time listening to the **buzz** of the electric clock, listening to **time**." (Book II, p. 188)

อีก 4 ปีก่อนมา คิคคิโก้เปิดเผยเรื่องระหว่างเขากับนิโคลีให้โรสแมรี่ ทราบ

"The **-change came** a long way back - but at first it **didn't** show. The manner remains intact for some time after the morale cracks.11 (Book III, p. 307)

คิคคิเองพยายามที่จะแก้ปัญหานี้โดยไม่ยอมที่จะอยู่ในสภาพเช่นนี้ เพราะเห็นว่าเป็นการ เสียเวลาที่จะพยายามสอนให้คนรอบรู้จักคุณค่าของมนุษย์ โดยเขาเปรียบเทียบกับ การทำสงครามที่อาวุธถูกเก็บเอาไว้ไม่สามารถเอามาใช้ได้ หมายความว่าตัวเขามีความสามารถแต่ไม่สามารถแสดงได้เพราะนิโคลีบังคับให้เขาคงเก็บกดไว้

"Yet he had been swallowed up like a gigolo, and somehow permitted his arsenal to be locked up in the Warren **safety -** deposit vaults." (Book III, p. 220)

ที่โรม คิคคิเริ่มทำตัวให้ตกต่ำลงโดยการดื่มเหล้าอย่างหนัก เกินกว่ากับผู้หญิงที่ตนไม่รู้จักในบาร์แห่งหนึ่ง และทะเลาะจนถึงขั้นต่อยกับตำรวจ

"He walked past the staring carabinieri and up to the grinning face, hit it with a mashing left beside the jaw." (Book II, p. 246)

จากการที่คิกค์ดื่มเหล้าอย่างหนักนี้ทำให้ความเชื่อถือนี้อาชีพตกต่ำไปด้วย ทั้งเช่น มอริส (Morris) ซึ่งได้นำตัวลูกชายเข้ามาบำบัดโรคพิษสุราเรื้อรังกับคิกค์ ต่อมาได้ย้ายลูกชายไปรักษาที่อื่นเพราะมีความไม่เชื่อในความสามารถของคิกค์เนื่องจากไถ่ถอนเหล่าจากตัวของคิกค์ เพราะมอริสคิดว่าหมอยังคิกค์เหล่าแล้วจะมารักษาลูกชายของเขาได้อย่างไร

"He was averaging a half - pint of alcohol a day, too much for the system to burn up." (Book III, p. 274)

สุดท้าย คิกค์กลายเป็นคนที่มีความคิด เป็นผู้ใหญ่อื่น เพราะคิกค์เริ่มรู้ว่าตัวเองเป็นคนที่ต้องการความรักโดยเฉพาะความรักจากฝ่ายหญิง

"Wanting above all to be brave and kind, he had wanted, even more than that, to be loved."

(Book III, p. 325)

ผลจากการที่คิกค์เจ็บป่วยทำให้คิกค์ได้เรียนรู้คุณธรรมที่ตัวละครอื่น ๆ ไม่มี แต่การเรียนรู้กลับเป็นข้อน่าลายเขาเพราะทำให้คิกค์กลายเป็นคนที่พยายามวิ่งหนีสิ่งต่าง ๆ และไม่อาจค้นพบได้ว่าจริง ๆ แล้วตัวเองต้องการ เป็นอย่างไร

" 'If it's for me I'm not at home, said Dick turning away quickly. 'I've got some things to do over in the work - room."

(Book III, p. 321)

นิโคล ไคเวอร์ (Nicole Diver)

นับเป็นผู้หญิงที่มีความสำคัญที่สุดต่อชีวิตของคิคค์ เพราะเป็นคนที่ทำให้คิคค์รู้จัก
ความสับสนของชีวิต

"He supposed many men meant no more than that when they said they were in love - not a wild submergence of soul, a dipping of all colors into an obscuring dye, such as his love for Nicole had been." (Book II, p. 236)

แต่ในขณะที่เกี่ยวกับนิโคลก็เป็นสาเหตุของความตกต่ำของคิคค์ เพราะจากการที่เธอพยายามบังคับคิคค์ในทุก ๆ ทางด้วยความร่ำรวยของเธอ ทำให้คิคค์มีความรู้สึกเหมือนถูกกักขัง ไร้ซึ่งความเป็นตัวของตัวเอง จึงไม่มีความสุข

"... , she must be something in addition, not just an image on his mind." (Book III, p. 298)

และเมื่อทั้งคู่มีปัญหามากขึ้น ๆ นิโคลจึงหันไปหาทอมมี่ บาร์บัน (Tommy Barban)

นิโคลในสายตาของโรสแมรี

โรสแมรี เห็นว่านิโคล เป็นผู้หญิงที่สวยงามและร่ำรวย และมักจะเฝ้ามองแต่ก็เป็นที่รักใคร่ของเพื่อน ๆ แต่กว่าคนได้เจ็บ ๆ โรสแมรีจึงไม่ยอมเป็นศัตรูกับนิโคล

"Rosemary thought she would not like to have Nicole for an enemy." (Book I, p. 29)

นิโคลในสายตาของทิกค์

เมื่อทิกค์รักนิโคล เขามีความรู้สึกที่ใจมาก เมื่อนิโคลมีความสุขทั้ง เช่นผู้หญิงอื่นๆ แต่ในขณะที่เดียวกันทิกค์มีความรู้สึกตลอดเวลาวานิโคลนั้น ไม่เพียงแต่สวยแต่ยังรวยด้วย

"He was enough older than Nicole to take pleasure in her youthful vanities and delights, the way she paused fractionally in front of the hall mirror on leaving the restaurant, so that the incorruptible quicksilver could give her back to herself. He delighted in her stretching out her hands to new octaves now that she found herself beautiful and rich." (Book II, p. 153)

นอกจากนั้นนิโคลยังเป็นคนที่ทิกค์คิดว่า เป็นผู้คอยบังคับจิตใจของทิกค์ตลอดเวลา (คงได้กล่าวมาแล้ว)

นิโคลในสายตาของตัวเอง

นิโคลลงความเห็นว่าชีวิตคู่ของเธอและทิกค์สิ้นสุดลงสา เหตุมาจากตัวทิกค์เอง จึงทำให้เธอหันไปให้ความสนใจทอม และรู้สึกสะใจอย่างมาก เมื่อเห็นทอมกับทิกค์เป็นคู่แข่งกัน โดยมีตัวเธอเป็นตัวกลาง

"She was somewhat shocked at the idea of being interested in another man - but other women have lovers - why not me?"

(Book III, p. 297)

เมื่อเธอมีสัมผัสรู้สึกซึ่งกับหอม ซึ่งมีบุคลิกที่ค่อนข้างหยาบ (brutal) นั้น เป็น เพราะนิโคลต้องการทำให้ตัวเองรู้สึกว่าได้ปลดปล่อยตัวของนิโคลเอง ที่ต้องทำตัวให้เรียบร้อย และเป็นคู่เมื่ออยู่กับคิคค์ จึงทำให้เธอรู้สึกเหมือนกับตัวเอง เป็นอิสระและตัวของตัวเองมากขึ้น เพราะหอมยอมรับนิโคลในแบบที่เธอเป็นอยู่

"but if my eyes have changed it's because I'm well again. And being well perhaps I've gone back to my true self - I suppose my grandfather was a crook and I'm a crook by heritage, so there we are. Does that satisfy your logical mind?"

He scarcely seemed to know what she was talking about."

(Book III, p. 314)

โดยสรุปแล้วนิโคลมิได้เจ็บป่วยมากดังที่ใคร ๆ คิด แต่นิโคลได้อาศัยความเจ็บป่วยของตนเอง เป็นเครื่องมือในการที่จะให้ใครมาซึ่งสิ่งที่ตนเองต้องการ ดังที่ แคซี เกรกโกโรเวียส (Kaethe Gregorcvious) พูดไว้

"I think Nicole is less sick than any one thinks - she only cherishes her illness as an instrument of power."

(Book III, p. 259)

โรสแมรี ฮอยท์ (Rosemary Hoyt)

เป็นการภาพยนตร์ซึ่งภาพยนตร์นี้ เป็นปรากฏการณ์ใหม่ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 นี้ โรสแมรีนี้เป็นคนรุ่นใหม่ ที่การทำงานจะต้องมีสัญญา จะเห็นได้จาก การที่เธอไปพบกับแมร์คีย์ (Brady) ซึ่งเป็นผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ในมอนติ คาร์โล (Monte Carlo)

"They were meeting for the first time. Brady was quick and strenuous. As he took her hand she saw him look her over from head to foot, a gesture she recognized and that made her feel at home, but gave her always a faint feeling of superiority to whoever made it. If her person was property she could exercise whatever advantage was inherent in its ownership." (Book I, p. 32)

จากการที่เธอแอบไต่ขึ้นคิคลกับนิโกลแสดงความต้องการซึ่งกันและกันเป็นการรุก
ไฟให้เธอต้องการจะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับคิคล

"I (Dick) want you terribly - let's go to the hotel now." Nicole gave a little gasping sigh. For a moment the words conveyed nothing at all to Rosemary - but the tone did. The vast secretiveness of it vibrated to herself ...

... Now a strong current of emotion flowed through her, profound and unidentified ..." (Book I, p. 64)

ในที่สุดโรสแมรี่กับคิคลก็มีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งต่อกันเมื่ออยู่ในปารีส เป็นที่น่า
สังเกตุว่าในแรกเริ่มนั้นโรสแมรี่ เป็นฝ่ายชักชวนและจูงใจให้คิคลมีความสัมพันธ์กับเธอ

"Take me!

...

She was astonished at herself - she had never imagined she could talk like that. She was calling on things she had read, seen, dreamed through a decade of convent hours."

(Book I, p. 75)

แต่หลังจากนั้น 4 ปี เมื่อทั้งคู่พบกันอีกครั้งที่โรม คราวนี้กลายเป็นว่ากิดด์เป็นฝ่าย
 ท้องการโรสแมรี่ซึ่งกิดด์หนีไปเพราะกิดด์เป็นผู้ใหญ่ขึ้น

"Eighteen might look at thirty - four through a rising
 mist of adolescence; but twenty - two would see thirty - eight
 with discerning clarity." (Book II, p. 227).